

Скритата история на четиридесетия стих — брой двадесет

Второто горко – Част седма – Езекиил

Jeff Pippenger

2026-07-29

Приемливо библийско разбиране е в уводните стихове пророк Езекиил да бъде определен като тридесетгодишен.

И стана в тридесетата година, в четвъртия месец, на петия ден от месеца, когато бях между пленниците при реката Ховар, че небесата се отвориха и видях Божии видения. На петия ден от месеца, което беше петата година от плена на цар Йоахин, словото Господне дойде изрично към свещеника Йезекиил, сина на Вузий, в земята на халдейците при реката Ховар; и там ръката Господня беше върху него. Йезекиил 1:1–3.

Някои смятат, че „тридесетата година“ се основава на определен юбилеен цикъл, който е започнал с цар Йосия и е завършил със стих първи от четиридесета глава.

В двадесет и петата година от нашето пленничество, в началото на годината, на десетия ден от месеца, в четиринадесетата година след като градът бе поразен, в същия този ден ръката на Господа беше върху мене и ме заведе там. Езекиил 40:1.

Библийските хронолози датират първия стих на четиридесета глава или на 28 април, или на 22 октомври 573 г. пр. Хр. Всички пророци посочват последните дни, така че есенната дата 22 октомври 573 г. пр. Хр. е омега-датата на една линия, започнала петдесет години по-рано в онова, което е наречено „Великата Пасха на Йосия“ на 5 май 622 г. пр. Хр.

Числото тридесет е символ на свещениците, които трябваше да бъдат на тридесет години, когато започваха да служат. Дали в Езекиил 1:1–3 се посочва възрастта на Езекиил като тридесет години, или просто той бива обозначен символично като свещеник, и в двата случая той би бил представен като тридесетгодишен. Ако тридесетте години в стих 1 са, както вярват други, обозначение на тридесетата година от Великата Пасха на Йосия през 622 г. пр. Хр., пророческите последици остават същите.

Йосия означава „основа“, а неговата велика Пасха постави началото на юбилеен период, който завърши на 22 октомври, в Деня на умилоствението, през 573 г. пр. Хр. „Юбилейната линия“ от Йосия до 22 октомври съответства на историята от 1840 до 1844 година. Основите на 1840 година бяха представени от цар Йосия, а също и от Джосая Лич. 22 октомври беше представен от рога на юбилейната тръба, който прозвуча заедно с рога на Деня на умилоствението.

И да си изброиш седем седмици от години, седем пъти по седем години; и времето на седемте седмици от години да ти бъде четиридесет и девет години. Тогава да заповядаш да затръби юбилейната тръба на десетия ден от седмия месец; в Деня на

умилостивението да накарате тръбата да затръби по цялата ви земя. Левит 25:8, 9.

Йезекиил е поставен в юбилейната линия от цар Йосия до 22 октомври — линия, която представя първия и втория ангел от Откровение 10 от 1840 до 1844 година. Йезекиил представя милеритите на първия и втория ангел и сто четиридесет и четирите хиляди на третия ангел. Йезекиил представя свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди, но неговият първостепенен пророчески белег е, че той е пророк.

Пророк, Свещеник и Цар

Има три библейски личности, които започнаха да служат на тридесетгодишна възраст. Наред с Езекил бяха Давид и Йосиф. Понеже всички те започнаха да служат на тридесетгодишна възраст, всички те са свещеници. Давид е символ на царя, Йосиф е свещеникът, а Езекил е пророкът в тройното царство на славата, което се състои от пророк, свещеник и цар.

Както и да приложим пророк Езекиил като символ, той е свещеник; и когато се приложи в линията на юбилея от Йосия до 22 октомври, Езекиил е свещеник, който би представлявал свещеник във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, както е предобразено в историята от 1840 до 1844 година и от цар Йосия до 22 октомври 573 г. пр. Хр.

Двадесет и две

Библията ясно посочва, че Езекиил служи в продължение на двадесет и две години. „Двадесет и две“ е символ на сто четиридесет и четирите хиляди, които са знамето на Божествеността, съединена с човечността. В историята, представена от Пасхата на Йосия до юбилейното празнуване на 22 октомври в четиридесета глава, Пасхата на Йосия беше предобраз на делото на Йосия Лич през 1838 и 1840 година. Това дело се състоеше в излагането на времевите пророчества за първото и второто горко. Сега може да се види, че пророчеството за първото и второто горко е много по-обширно, отколкото пионерите са разпознали.

Езекил като библейски пророк посочва в своите писания повече конкретни дати от всеки друг библейски автор.

Езекил е омегата на принципа ден, равен на година, в библейското пророчество. В книгата Числа алфа-споменаването на принципа ден-година е представено при първото въстание в Кадис, което доведе до четиридесет години скитане в пустинята. Последният, или омега, бунт е представен от Езекил в четвърта глава, когато Йерусалим бива разрушен.

Алфа

Според броя на дните, през които съгледахте земята, именно четиридесет дни, за всеки ден по една година, ще носите беззаконията си четиридесет години и ще познаете Моето нарушение на обещанието. Аз, Господ, казах: непременно това ще сторя на цялото това

зло общество, което се е събрало против Мен; в тази пустиня ще бъдат погубени и там ще измрат. Числа 14:34, 35.

Омега

Легни и ти на левия си хълбок и положи върху него беззаконието на Израилевия дом; според броя на дните, през които ще лежиш на него, ще носиш тяхното беззаконие. Защото Аз ти определих годините на тяхното беззаконие според броя на дните — триста и деветдесет дни; така ще носиш беззаконието на Израилевия дом. А когато ги изтърпиш, легни отново на десния си хълбок и ще носиш беззаконието на Юдовия дом четиридесет дни; за всеки ден ти определих по една година. И тъй, обърни лицето си към обсадата на Ерусалим, и мишцата ти да бъде открита, и пророкувай против него. Езекиил 4:4–7.

Кадис и разрушението на Ерусалим представляват алфа и омега бунта, представящи принципа „ден за година“. Принципът „ден за година“ беше основното правило на милеритите и в историята от 1840 до 1844 г., както е предобразено в юбилейната линия от цар Йосия до 22 октомври. Езекиил излага повече дати от всеки друг пророк. В рамките на датиранието у Езекиил се разкрива линията на Юбилея, свързвайки свидетелството на Езекиил непосредствено с историята на първия и втория ангел, а след това и с историята на третия ангел.

Наред с „юбилейната линия“ Езекиил лежи на едната си страна триста и деветдесет дни, а после на другата си страна четиридесет дни. „Четиристотин и тридесет“ е символ на стария и новия завет, защото обещанието на завета към Аврам за четиристотин години плен в Египет намери второто свидетелство от тридесет години в апостол Павел. Заедно Аврам, (по-късно Авраам) от „старото“, и Савел, (по-късно Павел) от „новото“, съчетаха своите свидетелства, за да установят четиристотин и тридесет години като символ на вечния завет. „Триста и деветдесет дни“ „ще носиш беззаконието на Израилевия дом“. „И“ „ще носиш беззаконието на Юдовия дом четиридесет дни“. Заедно дясната страна и лявата страна се равняват на Аврам и Павел.

Заветът винаги е бил основан върху послушание или непослушание — живот или смърт. Принципът ден-година в милеристката история беше въпрос на живот или смърт, а тази история беше възвестена от първия ангел като вечното благовестие. „Благовестието“ е въпрос на живот или смърт, и изпитният въпрос на живот или смърт в милеристката история бе поставен в контекста на принципа, че един ден се равнява на една година. Предсказанието, което придаде сила на вестта на първия ангел, беше пророчеството за триста деветдесет и една години и петнадесет дни на второто горко. В рамките на триста и деветдесетте дни, през които Езекиил лежа на лявата си страна, се съдържа илюстрация на времевото пророчество за триста деветдесет и една години и петнадесет дни на второто горко. Нужно е пророческо разпознаване, за да се разпределя правилно пророчеството, но това е нищо по-малко от продължаващото дело на Лъва от Юдовото племе, Който разпечатва вестта на среднощния вик.

Поддържам, че Езекил трябва да бъде разглеждан като символ на сто четиридесет и четирите хиляди, но преди всичко като символ на дара на Духа на пророчеството, независимо дали е представен като проявление на пророк от последните дни, или като проявление на заветния народ, който разбира принципа на методологията „ред върху ред“.

Поддържам, че светлината, която Езекиил хвърля върху пророчеството за триста деветдесет и една години и петнадесет дни, съответства на човека с четката за прах, който хвърля скъпоценностите в по-голямото ковчеже.

Поддържам, че светлината от Езекиил е съществен елемент от вестта на крайгълния камък, когато храмът бъде завършен.

Езекиил се намира на 22 октомври в първия стих на четиридесета глава, и именно там на Езекиил е дадено видението за бъдещия храм. Този храм е храмът на сто четиридесет и четирите хиляди, за които Езекиил е символ на това число. Тази група ще е преминала две изпитания, преди да достигне до третото и решаващо изпитание. Езекиил е представен като получаващ своята светлина в храма, и следователно светлината, която той произвежда като символ, представлява светлината, която идва, когато Божият народ влезе в Пресветото място в съгласие с десета глава на Даниил.

Светлината на Откровението на Исус Христос, която е разпечатана, се разпечатва непосредствено преди да приключи благодатното време.

И ми казва: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Нека несправедливият върши неправда още; и нечистият нека се осквернява още; и праведният нека върши правда още; и светият нека се освещава още. Откровение 22:10, 11.

„Времето е близо“ непосредствено преди приключването на благодатното време в единадесети стих, и следователно Откровението на Исус Христос е разпечатано в онова време, защото „времето е близо“.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на Своите слуги онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и го извести чрез Своя ангел на Своя слуга Йоан, който засвидетелства Божието слово и свидетелството на Исус Христос, и всичко, що видя. Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Изпитателният срок за Лаодикийския адвентизъм от седмия ден приключва при неделния закон, и в деветата глава на Езекиил адвентизмът е представен като Йерусалим. Там онези, които въздишат и плачат за мерзостите, вършени в земята и в църквата, получават печата. Запечатването се извършва, когато източните ветрове на исляма разгневяват народите, тъкмо преди да приключи изпитателният срок. В осмата глава на Езекиил четирите поколения на адвентизма завършват, като четвъртото поколение е символизирано от двадесет и петте водачи, покланящи се на слънцето.

Това видение беше дадено символично един ден преди неделния закон, или тъкмо преди приключването на благодатното време, представено чрез шест, шест, шест.

И в шестата година, в шестия месец, на петия ден от месеца, когато седях в дома си и юдейските старейшини седяха пред мене, там върху мене падна ръката на Господа Бога. Тогава погледнах, и ето, подобие като вид на огън: от вида на кръста Му надолу — огън, а от кръста Му нагоре — като вид на сияние, като блясък на кехлибар. И Той простря нещо като ръка и ме хвана за един кичур от косата на главата ми; и Духът ме издигна между земята и небето и ме отведе в Божии видения в Ерусалим, до входа на вътрешната порта, която гледа към север; там, където беше седалището на идола на ревността, който възбужда ревност. И ето, славата на Израилевия Бог беше там, според видението, което бях видял в полето. Езекиил 8:1–4.

Видението от шестата година, шестия месец и петия ден дойде непосредствено преди „666“, символ на неделния закон, когато благодатното време за лаодикийския адвентизъм приключва. Това видение беше „според видението“, което Езекиил „видя в равнината“. Видението, което той видя в равнината, се намира по-рано, в трета глава.

Тогава станах и излязох на полето; и ето, там стоеше славата Господня, както славата, която видях при реката Ховар; и паднах на лицето си. Езекиил 3:23.

Видението за „равнината“, което беше видението на шестата година, шестия месец и петия ден, беше видението, което Езекиил бе видял по-рано при река Ховар.

И стана в тридесетата година, в четвъртия месец, на петия ден от месеца, когато бях между пленниците при реката Ховар, небесата се отвориха и аз видях Божии видения. Езекиил 1:1.

„Божии видения“, които Езекиил „видя“ при реката Ховар, бяха видението на равнината, което беше също и видението от Езекиил, глави осма до единадесета. Тези видения бяха представени в контекста на това, че Езекиил гледа в светилището, където се осъществява видението на „marah“ — огледалния образ — от десета глава. Езекиил представлява онези, които участват в пророческата светлина, излъчваща се от Пресвятото място, когато Откровението на Исус Христос се явява непосредствено преди приключването на изпитателното време.

Когато определяме юбилейната линия на цар Йосия, която започва с Пасха и завършва на 22 октомври, ние определяме символа на пролетните празници и есенните празници, както са изложени в Левит двадесет и трета глава. Там пролетните и есенните празници са изложени в по двадесет и два стиха всеки, точно както служението на Езекиил беше в продължение на двадесет и две години. Съгласуването на Езекиил в тридесетата година на юбилейната линия позволява неговото раждане да се съгласува с възраждането при Йосия. Ако той е бил на тридесет години в тридесетата година от юбилейния цикъл, тогава Езекиил би се родил при Йосиевата реформация.

Езекиил е символ на онези, които чрез вяра влизат в Пресветото място. Щом влязат там, те виждат колелата вътре в колелата, представлящи сложното взаимодействие на човешките взаимоотношения. Както при Йоан в десета глава на Откровение, Езекиил представлява милеритите, но по-пряко — сто четиридесет и четирите хиляди. Неговото успоредно времепророчество от триста деветдесет и една години и петнадесет дни онагледява последния съд над лаодикийския адвентизъм с разрушаването на Йерусалим и включва загадката на тридесет и осем и четиридесет.

То включва символиката на четиристотин и тридесет години.

Това включва четиригодишния период, представен от 1333 до 1337, 1449 до 1453 и 1840 до 1844.

Ще започнем нашите разсъждения върху този най-важен предмет в следващата статия.

„Във виденията, дадени на Исая, на Езекиил и на Йоан, виждаме колко тясно е небето свързано със събитията, които се извършват на земята, и колко велика е Божията грижа за онези, които са Му верни.“ Свидетелства, том 5, 753.

„Сам Христос беше Господ на храма. Когато Той го напуснеше, славата му щеше да се оттегли — онази слава, някога видима в Светая Светих над умилюстивилището, където първосвещеникът влизаше само веднъж в годината, в великия ден на умилюстивението, с кръвта на закланата жертва (предобраз на кръвта на Божия Син, пролята за греховете на света), и я поръсваше върху олтара. Това беше Шекина, видимият павилион на Йехова.“

„Именно тази слава бе открита на Исая, когато той казва: „В годината, когато умря цар Озия, видях и Господа, седящ на престол, висок и издигнат, и полите на дрехата Му изпълваха храма“ [цитира се Исая 6:1–8].“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 4, 1139.

„Видението, дадено на Исая, представя състоянието на Божия народ в последните дни. На тях е дадена привилегията чрез вяра да виждат делото, което се извършва в небесното светилище. „И се отвори Божият храм на небето, и се видя в храма Му ковчегът на Неговия завет.“ Когато чрез вяра поглеждат в Светая Светих и виждат делото на Христос в небесното светилище, те осъзнават, че са народ с нечисти устни — народ, чиито устни често са изричали суета и чиито дарби не са били осветени и употребени за Божия слава. С право могат да се отчайват, когато съпоставят собствената си слабост и недостойнство с чистотата и красотата на славния Христов характер. Но ако те, подобно на Исая, приемат впечатлението, което Господ възнамерява да бъде направено върху сърцето, ако смирят душите си пред Бога, за тях има надежда. Дъгата на обещанието е над престола и извършеното за Исая ще бъде извършено и в тях. Бог ще откликне на молитвите, издигащи се от съкрушеното сърце.“

„Целта на това велико и тържествено Божие дело е да събере снопите в небесната житница; защото земята трябва да се изпълни със славата на Господа. Затова нека никой не се обезсърчава, когато вижда преобладаващото нечестие и чува езика, излизащ от нечисти устни. Когато силите на тъмнината се строят срещу Божия народ; когато

Сатана събере силите си за последния велик конфликт и неговата мощ изглежда голяма и почти непреодолима, ясният взор към Божествената слава, престола висок и издигнат, обгърнат от дъгата на обещанието, ще даде утеха, увереност и мир.“ Review and Herald, 22 декември 1896 г.

„Край бреговете на реката Ховар Езекиил видя вихрушка, която като че ли идваше от север — „голям облак, и огън, който се свиваше в себе си, и сияние имаше около него, а изсред него — като цвят на кехлибар“. Множество колела, пресичащи се едно друго, се движеха от четири живи същества. Високо над всичко това „имаше подобие на престол, наглед като камък сапфир; и върху подобие на престола имаше нещо като вид на човек над него“. „И в херувимите се виждаше образът на човешка ръка под крилете им.“ Езекиил 1:4, 26; 10:8. Колелата бяха тъй сложно устроени, че на пръв поглед изглеждаха в безпорядък; но се движеха в свършена хармония. Небесни същества, поддържани и направлявани от ръката под крилете на херувимите, задвижваха тези колела; над тях, върху сапфирения престол, беше Вечният; а около престола — дъгата, символът на божествената милост.“

„Както колелоподобните усложнения бяха под ръководството на ръката под крилете на херувимите, така и сложният ход на човешките събития е под божествен контрол. Сред борбата и смутовете на народите, Онзи, Който седи над херувимите, все още направлява делата на земята.“

„Историята на народите, които един след друг са заемали определения им дял от време и място, несъзнателно свидетелствайки за истината, чийто смисъл самите те не са познавали, говори на нас. На всеки народ и на всеки човек днес Бог е отредил място в Своя велик план. Днес хората и народите биват измервани с отвеса в ръката на Онзи, Който не допуска грешка. Всички чрез собствения си избор определят своята съдба, а Бог направлява всичко за осъществяването на Своите намерения.“

„Историята, която великият АЗ СЪМ е начертал в Своето слово, свързвайки звено след звено в пророческата верига — от вечността в миналото до вечността в бъдещето — ни показва къде се намираме днес в шествието на вековете и какво може да се очаква във времето, което предстои. Всичко, което пророчеството е предсказало, че ще се изпълни до настоящото време, е проследено по страниците на историята, и можем да бъдем уверени, че всичко, което предстои, ще се изпълни в своя ред.“ Възпитание, 178.